

Попъ Цеко бѣше праведния енорияшъ на петъ села. Народенъ човѣкъ бѣше попъ Цеко. И за това му памети доброто име нашия народъ по все Прилепско. А Георгия Лажовъ татко бѣ старъ юнакъ човѣкъ, но и той, както всички оголвани Християни, бѣ си сиромакъ, клѣтникъ, па и оборили го бѣха годинитѣ, а синъ му Георгия, не истраялъ бѣше да гледа погански золуми надъ Българитѣ, та сторилъ се бѣ качакъ, а ей сега, ходѣше комита съ Църнета.

Глухо се понесе по все Царевикъ плачъ и страхъ. Дѣка да наидатъ, клѣти сиромаси, по лира на глава? Селянитѣ сами рѣкоха, да идатъ и да посрѣцнатъ Попъ Цека, що идѣше отъ Прилѣпъ, и да му сторятъ хаберъ, да не си иде, оти е черъ золумъ въ село отъ той Кючюкъ Сюлейманъ. Туку какъ да идатъ, когато злото бѣ всѣкому на глава? И зашетаха стари побѣлѣли глави низъ село, събраха по-първитѣ люде, па отидоха и паднаха на молба прѣдъ Кючюкъ Сюлеймана: нека се смили, нека иска по силитѣ на селото топтанъ пари, па нека имъ даде мюллетъ...

— Я съмъ ви пратилъ хаберъ уще отъ недѣля, каури! — изрѣмжа злия Турчинъ, огледа се, па ей, спрѣ котешкитѣ си очи на нѣщо далекъ въ двора и се змийски усмихна: — „де бре, чорбаджие!“ — крѣсна; — „сфинско ядете ли?“

— Е, па ядеме, по законъ ни е! — отвърнаха плахитѣ селски старейшини.

— Башъ кеѣъ ми е! — отсѣче Кючюкъ Сюлейманъ, па смигна на Феиза...

И скочиха всички тѣзъ диви злодѣи на нозѣ, засукаха мустаки, а самъ Кючюкъ Сюлейманъ пристжпи, па почна да вързва клѣтитѣ Българи...

Така навързаха и петимата селски първенци, па прѣзъ зълъ смѣхъ ги отведоха въ дѣното на двора. Тамъ, въ двѣ свински кочини, грухтѣха отхранени прасета. Съ ритници Кючюкъ Сюлейманъ откърти вратнитѣ и на двѣтѣ кочини, пусна съ псувни животнитѣ, па извърна се, засука мустакъ и покани клѣ-